

Rettigheder, som det nærer jeg ingen Tvivl om — ville ved at blive forauktionerede f. Eks. paa 5 eller 10 Aar indbringe en Lejesum, saaledes at Staten i Virkeligheden intet kommer til at tabe, men kun kommer til at staa som Indehaver af Rettighederne. De fri Fiskere ville da kunne gøre Bud, sammen med andre selvfølgelig; jeg gaar ud fra, at en stor Del af de Mennesker her i vort Samfund, som nu eje og drive Rettighederne, ville, naar det blev Tilfældet, at Rettigheden blev eksproprieret, ganske sikkert saa ikke længere befatte sig med dette Fiskeri, og der vil da blive et meget stort Felt for de fri Fiskere, et saa stort Felt, at de i Grunden ikke ville kunne ønske sig mere. Jeg tror derfor, at der ad denne Vej og kun ad denne Vej virkelig vil kunne naas et tilfredsstillende Resultat.

Da jeg omtalte de store Forandringer, som ere skete i Udviklingen af denne Paragrafs Affattelse, var der et Forhold, jeg glemte, som jeg, inden jeg slutter, maa gøre opmærksom paa. Den anden Kommission har blandt de Forslag, den har stillet, som afvige fra den saakaldte Aalegaardskommissions Forslag, stillet et Forslag, som gaar ud paa, at Fredningsbæltet bliver kun 5 Favne, og saa er der givet Regler, som gælde fra dette Punkt og 40 Favne ud i Søen; udenfor de 40 Favnes Afstand er det aldeles frit. Dette staaer anført i Bemærkningerne i Kommissionens Betænkning. Det er en meget farlig Bestemmelse, med Hensyn til hvilken jeg vil tillade mig at henstille til det kommende Udvalg, at det har sin Opmærksomhed henvendt paa den. Thi saafremt denne Bestemmelse skulde blive ophøjet til Lov, vil der i Kraft af den kunne ske dette, at en hel Kyst — jeg tænker navnlig paa Rettighederne i Vigene — i Henhold til denne Paragraf ganske vil kunne afskæres fra de Fiskerier, der drives paa Kysten, idet der kan fuldstændig lukkes af fra den ene Ende til den anden. Og da det som oftest — jeg tænket særlig paa et Forhold, hvor jeg er nøje kendt — er nogle af de allerbedste Pladser, der ere paa de Steder, nærer jeg ikke Spor af Tvivl om, at det vil blive Tilfældet, at der vil blive forsøgt at gøre Brug af denne Bestemmelse og sikkert til meget stor Fordel for vedkommende, som gør Brug af den, og — jeg vil ikke bruge stærkere Ord, end jeg mener er ret, men det ligger mig lige paa Tungen, saa jeg maa sige det — til Ulykke for den, som ejer, har betalt Fiskeriretten paa Kysten i dyre Domme.

Ja, jeg skal ikke yderligere fortsætte med Udtalelser vedrørende denne Sag, men jeg maa, idet jeg slutter, gentage, at efter mit Skøn er den eneste rationelle Løsning Ekspropriation. Jeg ønsker den i og for sig ikke, men kun, saafremt vi ikke kunne enes om at føre den nuværende § 3 i Loven af 5. April 1888 over som § 6 i det foreliggende Lovforslag eller maaske med ganske faa Ændringer. Saafremt intet af disse Alternativer kan blive til Virkelighed, mener jeg, at naar vi skulle holde os til Ret og Retfærdighed, er der kun dette tilbage, at Staten eksproprierer Fiskerirettighederne, og jeg tror ingenlunde, det er uoverkommeligt; tværtimod, jeg mener, at Vejen er farbar, selv om den er ny. Men jeg tror, at der saa kunde naas et Resultat, hvormed der virkelig kunde komme Tilfredshed, og uden at Staten derfor led noget Tab. Jeg indrømmer, at den store Vanskelighed ved Sagens Ordning paa denne Maade ligger i en virkelig retfærdig Vurdering af de enkelte Rettigheders Værdi. Her indrømmer jeg, at der er en meget stor Vanskelighed, men jeg antager, at Loven om Ejendoms skyld i nogen Maade vil gøre det saaledes, at dette Forhold heller ikke bliver saa vanskeligt. Jeg gaar nemlig ud fra, at ogsaa denne Rettighed, Fiskeriretten, maa være vurderet specielt eller i alt Fald sammen med den Ejendom, den hører under. For de Egenes Vedkommende, hvor der er de saakaldte Aalestader, der jo som Regel ere skilte fra Grunden, og hvorpaa der altsaa haves særlige Adkomstdokumenter, har der jo allerede fundet en særskilt Vurdering Sted. Jeg skal blandt andet oplyse — hvad der kan tjene til Underretning for det kommende Udvalg —, at i den Kommune, hvor jeg har hjemme, ere saa godt som alle Aalestaderne, ca. 50, skilte fra Ejendomsretten til Grunden og saaledes særskilt vurderede. Det vil derfor være meget let der at sige, hvad Fiskeriet er værd. Ansættelsen kan maaske kritiseres, men der er i alt Fald ikke Fare for, at Staten kommer til at betale en højere Pris, end de her ere ansatte til. Som sagt, det er min Tro, at denne Vej er farbar, og jeg skal slutte, idet jeg tillader mig at henstille til det kommende Udvalg, der faar med denne Sag at gøre, at tage ogsaa denne Henstilling under velvillig Overvejelse.

Dalsgaard: Saa vidt det har været mig muligt at dømme derom, giver det foreliggende Lovforslag en i det hele og